

Dimitrie Bolintineanu

Mihnea și baba

VI.

Blestemul

Oriunde vei merge să calci, o tirane,
Să calci p-un cadaver și-n visu-ți să-l vezi,
Să strîngi tu, în mînă-ți tot mîini diafane,
Și orice ți-o spune tu toate să crezi.
Să-ți arză plămîinii d-o sete adîncă
Și apa, tirane, să nu poți să bei,
Să simți totdeauna asupra-ți o stîncă,
Să-nclini a ta frunte la cine nu vrei.
Să nu se cunoască ce bine vei face!
Să plîngi! Însă lacrimi să nu poți vărsa,
Și orice dorință, și orice-ți va place
Să nu poți, tirane, să nu poți gusta!
Să crezi că ești geniu, să ai zile multe
Și toți ai tăi moară; iar tu să trăiești!
Și vorba ta nimeni să nu o asculte,
Nimic să-ți mai placă, nimic să dorești!

VII

Așa vorhi bătrîna
Și Mihnea tremură;
Iar naiba, ce fîntîna
O soarbe într-o clipă
Și tot de sete țipă,
La dreapta lui zboră.

El are cap de taur
Și gheară de strigoi,
Și coada-i de balaur,
Și geme cu turbare
Cînd baba tristă pare;
Iar coada-i stă vulvoi.

Iar nagodele-urîte
Ca un mistreț la cap,
Cu lungi și strîmbe rîte!
Cu care de pe stîncă
Rîm marea cea adîncă
Și lumea nu le-ncap;
Și șase legioane
De diavoli blestemați

Treceau ca turbilioane
De flacări infernale,
Călări toți pe cavale
Cu perii vulvoiați.

Și mii de mii de spaime
Veneau din iad rîzînd
Pe Mihnea să defaime,
Căci astfel baba are
Mijloc de răzbunare
Pe mort nesupărînd.

VIII

Mihnea încalecă, calul său tropotă.
Fuge ca vîntul;
Sună pădurile; fîșie frunzele,
Geme pămîntul;
Fug legioanele, zbor cu cavalele,
Luna dispăre;
Cerul se-ntunecă, munții se cleatenă, -
Mihnea tresare.
Fulgerul scînteie, tunetul bubuie,
Calul său cade;
Demonii rîseră; o, ce de hohote!
Mihnea jos sare.
Însa el repede iară încalecă,
Fuge mai tare;
Fuge ca crivățul; sabia-i sfîrșie
În apărare.
Aripi fantastice simte pe umere,
Însa el fuge;
Pare că-l sfîșie guri însetabile,
Hainele-i sugă;
Baba p-o cavălă iute ca fulgerul
Trece-nainte,
Slabă și palidă, pletele-i filfîie
Pe osăminte;
Barba îi tremură, dinții se cleatină,
Muge ca taur;
Geme ca tunetul, bate cavalele
Cu un balaur.

IX

O, ce de hohote! rîseră demonii,
Iadul tot rîse!
Însă pe creștetul munților, zorile

Zilei venise.

(D. Bolintineanu, *Mihnea și baba*, în Id., *Opere alese*. Studiu introductiv de D. Păcurariu. Text stabilit de R. Ocheșanu și Gh. Poalelungi, I, *Poezii*, EDP, București, 1961, pp. 94-95)